

HÁDANKA

Poznáte tento objekt?

AKTUÁLNĚ

NABÍDKA PODZIMNÍ REKREACE PRO SENIORY

Město Pelhřimov připravuje opět podzimní rekreaci pro naše seniory. Jedná se o podzimní rekreaci v Priessnitzových lázních Jeseník. Tato podzimní rekreace se bude konat v době 3. 10. 2010 do 9. 10. 2010.

Priessnitzovy lázně leží v překrásné poloze ve svahu nejvýchodnějšího výběžku Rychlebských hor asi 2 km od města Jeseník. Areál, citlivě vsazený do krajiny skýtá jedinečný výhled na celý hřeben Hrubého Jeseníku. Dle opakovaného monitorování bylo zjištěno, že zdejší mikroklima s unikátním léčebným efektem zaujímá třetí místo na světě. Je velmi vhodné pro léčení horních a dolních cest dýchacích, potíží krevního tlaku, nervové soustavy a vegetativního nervstva. Příznivé klimatické podmínky umožňují léčit pacienty v kterémkoliv ročním období. V blízkém okolí, především na svazích Studničního vrchu vyvěrá ze země 60 registrovaných a pojmenovaných pramenů.

Priessnitz – hlavní budova s bezbariérovým přístupem tvoří dominantu širokého okolí. V této budově jsou pro Vás připraveny dvouúložkové pokoje – cena jednoho poukazu je 7 790,- Kč / jedná se o pokoj s příslušenstvím – sprcha, WC /, s procedurou v pracovní den a plnou penzí. Doprava autobusem tam i zpět je v ceně poukazu. K dispozici je recepce s nepřetržitým provozem, ošetrovna, ordinace, balneoterapie, celkem 3 jídelny s nabídkou domácí i mezinárodní kuchyně a možností volby dietní a vegetariánské stravy. V budově jsou 3 výtahy. Příjemné prostředí nabízí také denní bar, taneční kavárna a další společenské prostory. Mezi poskytované služby patří také solárium, bazén s vířivkou, protiproudem a vodopádem.

Zájemci se mohou závazně hlásit na MěÚ, odboru sociálních věcí v Pelhřimově, Pražská 127, budova č. 1, první patro, dveře č. 224, u p. Fučíkové, kde jim budou poskytnuty i bližší informace. Při přihlášení je nutno předložit občanský průkaz.

OZNÁMENÍ

ZAČÍNÁ VYCHÁZET NOVÝ
KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO
SENIORY **STROM** **barvy života.**

Cyrlometodějská pouť na Velehradě se stala místem, kde si mohli čtenáři poprvé prolistovat nový křesťanský časopis pro seniory. Periodikum dostalo název „STROM barvy života“ a je obsahově zaměřený především na čtenáře zralého věku.

Časopis chce být křesťansky orientovaný, kde si každý pro sebe najde něco zajímavého ke čtení. Ať už je to rozhovor s osobností duchovního, společenského, kulturního nebo politického života, zamyšlení nad aktuálními tématy, výjimečnými věcmi, ale i nad všedními, dále články o dětech a vnoučatech, o vztazích mezi lidmi, o tom, jak prožívat aktivně zralý věk či jak si udržovat fyzickou i duševní svěžest.

Projdeme se společně po známých i méně známých poutních místech Čech a Moravy, podíváme se, co je nového v zahradě, truhlíku či květináči, a zeptáme se odborníka, co dělat v problémech, které nám někdy život připraví či jak jim předcházet.

Nezapomeneme na našeho domácího mazlíčka a nabídneme něco dobrého pro všední i sváteční stůl. A k tomu jako třešnička na dortu nějaké životní moudro, přísloví, pranostika, křížovka a trochu humoru, který je kořením života a neměl by nikdy chybět.

Časopis bude vycházet jako dvouměsíčník. Cena ročního předplatného je 234,- Kč i s poštovním a balným. Jedno číslo vyjde čtenáře na 39,- Kč. Objednat si jej můžete poštou, telefonicky či e-mailem na adrese:

Nakladatelství STROM

Střední Novosadská 4

779 00 Olomouc

tel. 775 705 350

e-mail: redakce@casopisstrom.cz

Časopis si můžete půjčit ve středisku pečovatelské služby.

HOROSKOP

LEV 23. 7. – 22. 8.

Vládce tohoto znamení je Slunce. Tito lidé jsou rození praví vůdcové, mají nejvznešenější a nejslechetnější povahy. Nosí v sobě velikou zásobu tvořivé síly. Jsou velice sebejistí a stateční. Neznají bázeň a obavu a mají proto slon ke zbytečnému riskování. Vždy přistupují k problému čelem, nikdy neuhýbají a nekličkují. Stojí si vždy za svým názorem a dokáží jej i obhájit. Často otevřeně kritizují a očekávají od protějšku to samé. Úskočnost a lest, stejně jako postranní intrikování je jim cizí. Jejich hnacím motorem je jejich ctižádost. Nejsou však malicherní a netrpí pedanterií. Jejich slabinou je malá ochota podřizovat se druhým. Cítí se dobře, jen jsou-li vždy středem pozornosti a dokáží si svou přirozenou autoritou tuto pozornost získat. Peníze milují, protože jim dávají možnost obklopit se všemi radostmi života a lvi jsou požitkáři. Milují dobré jídlo, pití, krásné věci i opačné pohlaví. Nejsou šetřiví ani hrabiví, dokáží utratit i velké peníze. V partnerských vztazích jsou milí, pozorní a spolehliví. Mají pevné zdraví a velkou odolnost, pouze mají větší dispozice k chorobám srdce a míchy.

PRANOSTIKY

Mnoho hřibů v srpnu, málo chleba v zimě.
Když v srpnu moc hřímá, bude na sníh bohatá zima.
V srpnu když půlnoční vítr věje, bez deště sluníčko hřeje.
Nejsou-li v srpnu hříby, nebude v zimě sněhu.

Na svatého Vavřince slunečnost – vína hojnost.
Na Marie Nebevstoupení prvních vlaštoviček loučení.
Od svatého Bartoloměje slunce již tolik nehřeje.
Po Bartoloměji studený rosy, nechod'te ráno bosí.

CVIČTE SI SVŮJ MOZEK

VESELÉ POČÍTÁNÍ

Pokuste se odpovědět:

1. Kolik prstů má na nohou čtyřčlenná rodina?
2. Kolik měsíců má čtyřleté volební období?
3. Kolik očí má dohromady třída 25 dětí s učitelkou?
4. Kolik milimetrů má jeden metr?
5. Kolik kilometrů je 250 metrů?
6. Kolik lidí je v sextetu, septetu, oktetu?
7. Kolik atomů uhlíku je v oktanu?
8. Kolik minut je 1,5 hodiny?
9. Kolik gramů má 5 kilogramů?
10. Auto jede stále rychlostí 100km/h, kolik kilometrů ujede za 3 hodiny?
11. Kolik vteřin má 6 minut?
12. Když máte zvýšenou teplotu, jakou hodnotu ukáže teploměr?
13. Kolik mililitrů je v jedné litru?
14. Kolik centilitrů má velký panák a kolik malý panák?
15. Kolik piva vypijí, když si dám tuplák?

Správné odpovědi:

1. 40	9. 5 000g
2. 48	10. 300 km
3. 52	11. 360 vteřin
4. 1 000mm	12. 37-38 °C
5. 0,25 km	13. 1 000ml
6. 6, 7, 8	14. 5cl, 2cl
7. 8	15. 11litr
8. 90 min	

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ

ROBIN (Zdena Frýbová)

. . . . Když konečně ke generální čistce došlo, znepokojil nás Robinův klidný nezáměr. Kdykoli se mu pokoušíme zabavit to, co nám sebral a přivlastnil si, svádí s námi boj. A teď vlídně přihlíží našemu ozbrojenému pochodu k jeho teritoriu: hrábě, košík, gumové holínky, rukavice, šátky na hlavách . . . Předtucha byla správná.

Jasně jsme přece viděli, že sem vleče Rudolfovy pohorky a dva dny nato můj deštník. Nebylo tu to ani ono. A nejsou tu ani žádné další předměty, s nimiž jsme se doufali šťastně shledat. Konečně jsme po identifikaci jistých stop - zbytků tkanin na několika větvičkách - věděli bezpečně, že věci tu byly, a současně jsme dospěli k pesimistickému závěru, že džungle funguje jen jako mezisklad, z něhož Robin lifruje zboží dál. Jenže kudy a kam?

Otázku kudy jsme rozluštili ještě týž den. Stačilo se dvě hodinky prodírat keři okolo plotu - a záhy se objevil tunýlek nádherně utajený právě za inkriminovaným ostružiním. Mnohem náročnější byla odpověď na otázku: kam?. Zatím jsme si mohli odpovědět, že kamkoli v okruhu zhruba deseti kilometrů všemi směry od plotu.

Záhadu vyřešili Petr s Honzou, kteří Robina cíleně sledovali poté, co mu jako návnadu nastražili kožešinovou trepku (kožešinová papuče je pro Robina tím, čím pro narkomana droga). A znovu jsme si ověřili, jaký má pes neuvěřitelný instinkt. Přestože oba kluci si „četli“ a Robina naprosto ignorovali, ve velkých okruzích obíhal s bačkorou okolo džungle a dlouho, předlouho váhal, než do houštiny vstřelil. V tu chvíli se za ním Honza s Petrem vrhli a povykem naznačovali, že mu jdou kořist sebrat. Přesně dle očekávání proletěl Robin pod plotem a fičel s kořistí - ke slepičí rokli.

Vzápětí tam zamířila naše rodina v plné polní. Hned na pokraji se nacházel můj strakatý polštářek ze štokrlete, a tím bylo vše jasné. Nebylo to však nikterak potěšující. Nebýt několika těžko nahraditelných předmětů, raději bychom byli všechno odepsali, než bádát v rokli zamořené slepičinci a zaplavené kopřivami a bodlácím. Alenka vyhlásila, že jí by absolutně nevadilo rozdrásat se tu do krve - na takové akce je díky tomu blbému psovi už zvyklá.

RECEPTÁŘ

Tentokrát hrníčkové koláče.

ŠVÉDSKÝ KOLÁČ

(mám ho vyzkoušený - je výborný)

3 hrnky polohrubé mouky, 1 hrnek krystalového cukru, prášek do pečiva, 1/8 másla

Nádivka: 3 balíčky tvarohu, 3 vejce, 1 hrnek krupicového cukru, 1 sáček rozinek, citrónová kůra a šťáva, 1/2 hrnku mléka

Postup:

Na dobře vymaštěný plech s vyšším okrajem nasypeme suchou směs z dobře promíchané mouky, prášku do pečiva a cukru. Asi tři vrchovaté lžíce necháme stranou. Po všech stranách směs trochu nahneme k okrajům plechu. Tvaroh umícháme s vejci a cukrem, rozředíme mlékem, přidáme citrónovou kůru a šťávu, rozinky a vzniklou řídkou hmotu opatrně nalijeme do sypké směsi na plechu. Posypeme zbytkem suché směsi a pokryjeme plátky z osminky másla. Koláč pečeme zvolna. Krájíme druhý den.

DROBENKOVÝ KOLÁČ *(jednoduchý a rychlý)*

1 a 1/2 hrnku polohrubé mouky, 1 hrnek moučkového cukru, 1 vanilkový cukr, 125g Hery, prášek do pečiva, 2 vejce, 1/2 hrnku mléka, ovoce

Postup:

Z 1/2 hrnku mouky, cukru, vanilkového cukru a Hery uděláme drobenku, 1/3 z celkového množství oddělíme. Do zbylých 2/3 přidáme hrnek mouky, prášek do pečiva, vejce a mléko. Propracujeme těsto, dáme na vymazaný plech, poklademe ovocem a posypeme oddělenou drobenkou. Pečeme ve středně teplé troubě.

ZAJÍMAVOSTI

O NAŠÍ HYMNĚ

Poprvé zazněla z úst nevidomého houslisty Mareše ve hře *Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka*. Autorem hudby byl František Škroup, libreto napsal Josef Kajetán Tyl, první šéfredaktor Týdeníku Květy.

Vlastenecký hit brzy zlidověl, stal se národní a později státní písní. Čechy byly tedy první stát, který měl jako hymnu divadelní šlágr. Cesta hymny ale nebyla nikterak umetená. O písni *Kde domov můj?* se dokonce říkalo, že je cukrkandlová. A to už v předminulém století. Intelektuálové současní i minulé ji užívají jako argument v debatách o povaze národa a vynášejí pochyby o obojím; např.: „Co je to za národ, který má ve své hymně otazník? Navíc v otázce, kde je jeho domov.“

Dokonce ani někteří velcí národní bardi nebrali píseň *Kde domov můj?* za svou. Leoš Janáček prý nad ní ohrnoval nos. Kritiku sklidila i od Ferdinanda Peroutky nebo Jana Nerudy: ten dokonce žádal Bedřicha Smetanu, aby složil něco lepšího, Smetana odmítl se slovy, že sotva lze stavět proti písni, „kterou lid sám za svou hymnu povznesl“.

Nutno ovšem uznat, že i tento „lid sám“ v čase začal nahlížet na svou hymnu poněkud s odstupem. Svědčí o tom mnohé parodie včetně frivolních až drsných. Například: „Voda hučí do papučí / vítr fouká do klobouka ... A ve slovenské části: „Nad Tatrou sa blýská / Čech Slováka tříská / slobodu už máme / o ňu si nedbáme!“

Pokud jde o délku naší hymny, používá se dnes jen první sloka původní Škroupovy písně. Po rozdělení federace mnohým dlouho trvalo, než skousli po skončení písně *Kde domov můj?* nezvyklé ticho, v němž dříve zaznívalo: „Nad Tatrou sa blýská . . .

A znáte text druhé sloky naší hymny? Pro jistotu ho zopakujeme:

Kde domov můj, kde domov můj?

V kraji znáš-li bohumilém, duše outlé v těle čilém,

Mysl jasnou, vznik a zdar, a tu sílu vzdoru zmar?

To je Čechů slavné plémě, mezi Čechy domov můj,

mezi Čechy domov můj!

Ale šátrat ve slepičích hovínkách, to po ní nikdo chtít nemůže. Já jsem se vytasila s obžalobou celé rodiny, že toho pitomého psa mám na krku o pět dní v týdnu déle než ostatní. A do rokle nevlezu, ani kdyby tam byl odvěkl moje zlaté hodinky. Nakonec se toho úkolu zhostili muži, když ze mne jako protihodnotu vymámili slib, že upeču tažený závin.

Bohužel ani já, ani Alenka jsme té prokleté rokli neunikly. Přesně dva týdny poté, co ji naši muži pročesali, znovu s námi Alenka, Petr, Hana a Honza trávili víkend. V neděli pozdě večer měl Rudolf odvézt děti do Domažlic k rychlíku na Prahu. Kabely, které jsem jim naplnila jídlem, a košíky s ovocem už stály přichystány na lavičce u vrátek, zatímco jsme ještě zbývající půlhodinku povídali v kuchyni. Když jsme věci začali skládat do auta, Alenka postrádala kabelku, kterou prý položila navrch kostkované kabely. Hledali jsme okolo lavičky, vrátili se domů - marně. V kabelce měla občanský průkaz, peněženku, klíče od bytu i kanceláře - prostě najít se musela.

Situace byla naprosto přehledná. Kabelky se zmocnil Robin, škodolibě přihlížející našemu hemžení. Samosebou že vzápětí jsme se pohádali. Alena a já jsme se na něho chtěli vrhnout. V tu chvíli se Honza s Petrem pustili do Aleny, že je to jenom její vina, co je to za nápad nechat kabelku na lavičce. Alenka ječela, jestli ji snad měla pověsit do koruny švestky. Rudolf přísně oznámil, že toho psa nikdo nebude trestat, dokud se neověří, že kabelku sebral skutečně on. Kdoví, kde ji Alena zapomněla.

(jak to s kabelkou dopadlo, se dozvíte v příštím pokračování)

PŘÍBĚHY ČTENÁŘŮ

PLAVEC

Ač tělem i duší skautka a dítě přírody, nebyla jsem přítelem vodních hladin už od malička. Jako pražské dítě jsem se v předškolním věku k vodě moc nedostala a moje první zkušenosti s plaváním byly veskrze negativní. Proběhly v první třídě, kdy jsme jezdili na povinný plavecký výcvik do Vinohradské plovárny. Bylo jsem dítě velmi hubené, malé a také vystrašené. Stála jsem s ještě menší Maruškou Chalupnou vždycky až na konci řady, klepaly jsme se strachy a posunovaly se pomalu dopředu, kdy jsme už musely skočit do bazénu, a mohutná plavčice nás tyčí odstrkovala od žlábků, kde jsme se snažily zachránit. Někdy se nám podařilo propašovat se zpět na konec řady, ale většinou nás plavčice objevila a pak nás k naší hrůze rovnou vrhla do vody. Mám na tyto kursy dodnes velmi špatné vzpomínky a nebyť toho, že mi ukradli ze skříňky svetr, byla bych je asi musela absolvovat celé a kdoví, jestli bych už nebyla utopená. Díky krádeži se moje maminka rozzlobila a k mé obrovské radosti mě z plavání odhlásila. Myslím, že se ulevilo i naší paní učitelce a nakonec možná i té plavčici. Rozhodně jsem se plavat nenaučila a do vody hlubší než po pás jsem se neodvážila vstoupit.

Vybavuje se mi vzpomínka na léto u Želivky, kde se mí rodičové rozhodli vzít vše do svých rukou a pokoušeli se mě dostrkat do větších hloubek a položit mě na hladinu. Snad mi i ukazovali nějaká tempa, ale já si jen pamatuji, že jsem tak mohutně vrískala, že přiběhl až řezník z krámu za mostem, který si ani nesundal zástěru, jak chvátal zachraňovat tonoucího. Pak se jen potupně chechtal a já byla uražená a do vody mě už nikdo nedostal.

Na táborech, kde jsem trávila každé prázdniny, to bylo už složitější. Všichni věděli, že plavat neumím, nikdo se mi nesmál, ale žádná sláva to nebyla. Táboře jsme měli shodou okolností také u Želivky, ale řeka tu byla klidnější. Hodně jsme jezdili na pramicích a já nemohla ani pádlovat, protože jsem musela mít vestu a raději i kruh, abych se v případě překlopení (což se stávalo dost často při různých přátelských bitkách) neutopila. Plavala jsem pak vždycky na hladině jako korek a dělala ostudu celému oddílu. Obdivuji naší rádkyni Červenku, které se

po nekonečně dlouhém a nesmírně trpělivém úsilí podařilo naučit mě jakžtakž plavat a já mohla být právoplatným členem naší vodní posádky. Během středoškolského studia jsem dokonce chodila plavat do bazénu v Podolí a docela jsem si tento sport oblíbila. Pak jsem nastoupila do zaměstnání a seznámila se s mým budoucím manželem. A to víte, láska je mocná čarodějka. Ač jsem se Honzovi svěřila, že žádný přeborník nejsem, úplně klidně jsem se nechala přemluvit k večerní koupeli v malém rybníku v Petrovicích (pražská čtvrť). Neměli jsme plavky, a já, láskou úplně zpitomělá, jsem suverénně shodila oblečení a nahatá skočila do vody. Honza plaval vedle mě a všechno se zdálo být v pohodě. Najednou se ale něco dotklo mé nohy a za chvíli zase. Trochu jsem se lekla, ale plavala statečně dál a snažila se vypadat před svým nastávajícím hrdinně. Ale už jsem cítila, že začínám nějak klesat pod hladinu. Vtom se mně vodní zvíře úplně otřelo o nohu. A to už byl můj konec. Začala jsem máchat rukama, cákat okolo sebe a malinko křičet. Honza si to vysvětlil jako zpestření vodních hrátek a začal po mně ještě stříkat vodu a hlaholit nějaké pokřiky, takže samozřejmě neslyšel mé volání o pomoc. Už jsem žádné hrdinství nepředstírala, jelikož jsem zmizela pod hladinou. Nevím, kdy na to Honza přišel, ale mě to připadalo, že to trvalo nekonečně minuty, než mě vytáhl a držel nad vodou. Křičela jsem moc a zaujala tím skupinku turistů, kteří se zájmem pozorovali dvě nahaté bytosti a čekali, až se odebereme ke břehu pro šaty. Honza se mě snažil uklidnit a položit na hladinu (to už tady jednou bylo, že), ale strach je mocný. Pořád jsem se potápěla, a bylo mi úplně lhostejné, že se na mě všichni dívají. Chtěla jsem na břeh zachránit se. Honza mě strkal před sebou ke břehu, ale i na mělčině se držel pořád pod vodou. Ne tak ale já. Zchromlá hrůzou jsem vylezlá nahá na břeh, je pravda, že turisti se v této chvíli mírně potočili zády a nechali mě obléknout. Ale i tak to byla ostuda veliká. Tenkrát se totiž na nudu ještě nechodilo. Honza vydržel sedět ve vodě, dokud to turisty neomrzelo a neodešli pryč. Budete se divit, ale do vody mě pak už vůbec nelákal.

Pak se po čase stal mým manželem a ochráncem. Razí teorii, že se nikdo utopit nemůže, protože každý přirozeně plave na hladině. Každý, ne však já. A tak jsem ta výjimka, co potvrzuje pravidlo a můj hodný muž to ví a do žádných vodních dobrodružství se už se mnou nepouští.